

Johann Fecht Paul Friedrich Voegtlin

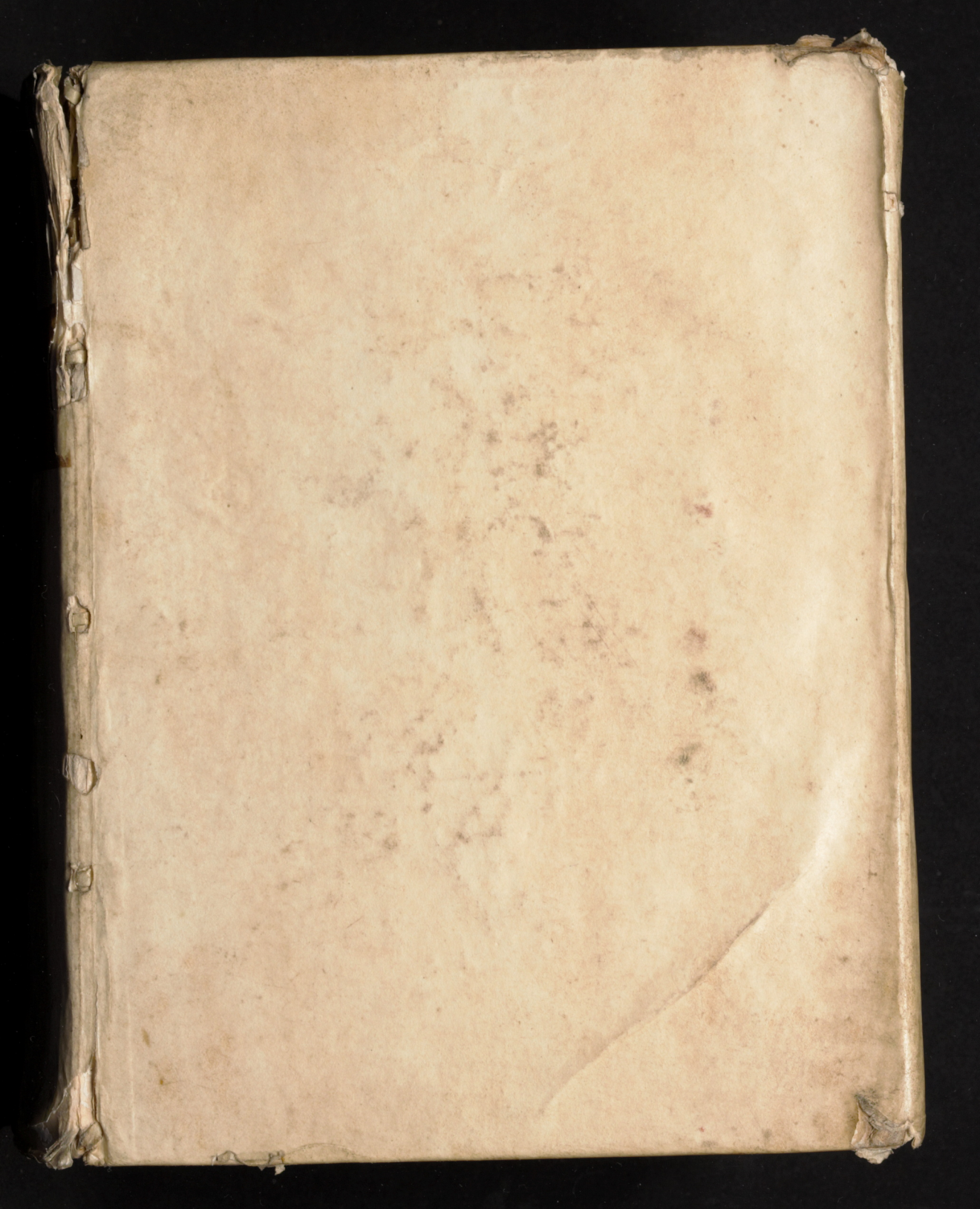
De Caelibatu Ministrorum Ecclesiae, Theses Theologicae, Martini Becani, Iesuitae, Manuali Controv. Lib. I. cap. XIII. oppositae

Durlaci: Mullerus, 1686

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn787862991>

Druck Freier Zugang

In Tomo hoc XXXVII. Sunt

1. Jo. Schmid de Peccato. ad 1 Jo. III, 4.
2. — De libero Arbitrio. Jo. VIII, 36.
3. Seb. Schmid de script. S. ad 2 Pet. I, 19. 20. 21.
4. D. Damhaueri Aethera Sancta sui vindicp.
5. Jo. Faust prolii. de oratione divina ad Act. XVII, 28.
6. D. Georgij Heberlini fascic. Myrtha. Cant. I, 13.
7. Andreas Vivinius ad Psalmum II.
8. Jo. Schmid de Vita Aeterna.
9. Christiani Delg. Manipulus Theſiſi Prachtiani Sub B.
Lucemamo propositarū.
10. D. Martin Gejeri conformitas Iudeo Papistica in
doctrina de Deo Angelic & Homine.
11. Christoph Laur. Meelfuhrer p. I. de Chirismo.
12. Jo. Andr. Quenstedt de Perſequentione Aeneol.
13. Gabrielis Wedderkopff de Atheismo Sconianoru.
14. Michael Foerſch de Legum naturalium Origine
15. —. De ordine script. S. prout ea tum. Nat. conve-
niunt de. 8.
16. & Jo. Fecht de Iudice Controversiarum.
16. a. —. de Trinitate
16. b. —. De Antichristo
17. —. De Juratone Sacerdotum
18. —. De Lunatione.
19. —. De Communione sub utroque

20. D. Jo. Feshit de Misra.
 21. —. De sacramentis.
 21. —. De vocatione Ministrorum Ecclesie.
 22. —. De Celibatu eorundem.
 23. —. De Peccato.
 24. Hoornbeeck de Theologia Praxi.
 25. —. Pars posterior.
 26. —. de Tentatione Dei.
 27. —. De Autoritate N. Test.
 28. —. De Pietate.
 29. —. De Devotione.
 30. —. De Meditatione Sacra.
 31 } —. De Studio verbi divini.
 32 } —.
 33. —. De sensu divina gratia.
 34. —. De Fiducia in Deo.
 35. —. De Gaudio Spirituali.
 36. —. De Zelo.
 37. —. De Coniugio.
 38. —. De Ascensione Coniugi.
 39. —. De gloria Coniugi celesti.
 40. —. De Spiritu S.
 41 } —. De Providentia.
 42 }

42 }
 43 }
 44 }
 44 }
 45 }
 46 }
 47 }
 48 }
 49 }
 50 }
 51 }
 52 }
 53 }
 54 }
 55 }
 56 }
 57 }
 58 }
 59 }
 60 }
 61 }
 62 }
 63 }
 64 }

- 42.) } Floornbeck de Predestinationes.
 43.) }
 44.) }
 44.β. — . De Sabbatho.
 45. — . De Ministerii acceptiones.
 46. — . De Examine Ministrorum.
 47.β. — . De eorum officio.
 48.) }
 49.) }
 50.) } — . De Ecclesiasticorum Vita.
 51.) }
 52.) }
 53. — . De Foedere Ecclesiastico.
 54. — . De Mundo.
 55. — . Ad Matt. XXIII, 37. —
 56. — . — . xl, 20. 21.
 57. Jos. Cocceji de divinitate Script.
 58. } — . de Perfectione Script.
 59. }
 60. } — . de Foedere gratie et Vet. ac N. T.
 61. }
 62. } — . de eo quod Deus est.
 63. }
 64. — . de Statu Illuminationis Christi:

65. Jo. Coaeji de Regeneratione et Resurrectione.
 66. —. De Oblatione Christi.
 67. Wettensij. De Unionis Personalis in Christo Forma,
 sine Efficit. etc.
 68. — Lucia Gernleri de Forma Unionis Personalis
 in Christo.
 69. —. De Prophetatibus Dei.
 70. —. De Peccato in Spiritum S.
 71. Wettensij de Prodest. Bonorum et malorum.
 72. Gius et Collegam Syllabus Controversiarum

V.

DE
CAELIBATU MINI-
STRORUM ECCLESIAE,

THESES THEOLOGICAE,
MARTINI BECANI, JESUITAE,
Manuali Controv. Lib. I. cap. XIII. oppositae.

Quas

Ex publicis Praelectionibus

Doctōris sui piē devenerandi,

DOMINI
JOANNIS FECHTII,
SS. THEOL. LIC. SEREN. PRINC. MARCH. BAD,
CONSIL. ECCLES. ET CONC. AUL. ILLUSTR. GYMN.
INSPECT. ET PROF. P.

Excerptis, atque in SOLENNI congressu

Eodem PRÆSIDE

defendendas proposuit

PAULUS FRIDERICUS VOEGTLINUS,
Durlaco-Marchicus.

Ad diem 3i Mayi horis pomeridianis

M DC LXXXVI.

DURLACI,
Literis MARTINI MULLERI,

VIRIS

*Perquam Reverendis, Præclarissimis atque
Doctissimis,*

DN. ZACHARIAE BOELTZNERO,
Ecclesiæ Patriæ Durlac. ad Ædem D. Stephani Comministro
meritissimo & vigilantissimo;

UT ET

DN. MARTINO MAURITIO,
Sellingensium,

DN. JOHANNI WENDELINO SCHÜTZIO,
Eckensteiniensium,

DN. JOHANNI MARTINO HALBUSCHIO,
Knilingensium,

Pastoribus fidelissimis & dignissimis,

Dominis Patronis & Fautoribus,

Hoc, quicquid est, speciminis, pro variis, quibus me;
præsertim in concessis primis concionandi exer-
citiis publicis, macularunt beneficiis, grato pecto-
re offerre atque dedicare volui,

PAULUS FRIDERICUS VOEGTLINUS.

DE

CAELIBATU MINISTRORUM ECCLESIAE.

THESIS I.

ntroversiæ in hoc argumento statum ita format *Becanus*, ut quid neget, quidque asserat, difficulter pronunciari queat. Nec enim primò evidens est, si omnes ipsius conclusiones admittantur, quo pacto nobis contradicat? Si enim in V.T. Sacerdotes obligati fuerint ad certi temporis continentiam, si Apostoli ex certo consilio & suâ sponte continentiam servaverint, si iidem suo tempore Ecclesiæ ministris continentiam suaserint, si eadem continentia Ecclesiasticâ lege sæpius præscripta fuerit, si lex illa Ecclesiastica aliter in Orientali, aliter in Occidentali Ecclesiâ servetur: manebit tamen inconcussa assertio nostra: *sacros ministros, Lutherana præcipuè Ecclesia, ad cælibatum nullo justo-legitimoque jure teneri.* Neque enim hæc nostra & illæ *Becanianæ* conclusiones adversâ inter se fronte pugnant, ut legenti primo statim intuitu patescit.

II. Deinde, quid hoc rei est: *Apostolos suasse & decrevisse, ut deinceps Ecclesia ministri servarent continentiam?* Si suaserunt, legem certè & sanctionem nullam dederunt. Quæ enim consilii tantum sunt, ad legis rigorem, ipso vocabulo teste, non ascendunt. Si decreverunt, seu, ut postea semet interpretatur, præceperunt, necessitatem utique cælibatus sacerdotibus imposuerunt. Nec enim, quæ præcepta sunt, sub consilium cadere, in quantum hæc duo sibi invicem opponuntur, possunt, quod ipsimet Pontificii agnoscunt. Id aded verum est, ut in fine tertiæ conclusionis *Becanus* necessitatem quampiam cælibatus eâ, quæ per legem præcipitur, minorem, & tamen eâ, quæ per consilium suadetur, majorem, quod desperatæ causæ indicium est, ab Apostolis insinuari comminiscatur. Si enim Apostoli, ut vult quidem *Becanus*, quod tamen falsum esse suo loco dicemus, tantâ vi obligat sacerdotes ad cælibatum, quantâ obligati sunt ad serviendum DEO & non mundo, quantaque tenentur ad sobrietatem, justitiam, similesque virtutes, tum utique necessitate summa, qualis ex Divina at-

42

44

43

20

27

28

30

que immutabili lege oritur, ad calibatum adstringuntur, adeoque Divini juris est, ministros Ecclesiæ esse calibes. Quod cur disertè dicere erubuerit *Becanus*, & tamen in mero consilio acquiescere noluerit, aut quid denique velit, alii exponant. Ego non capio.

III. Sed verò quantumvis lucem fugiat *Becanus*, & quantumcunque latebras atque effugia quærat, nos tamen nec in iis, quæ vel specie aliqua favere Pontificiorum causæ videntur, ullum ei præsidium esse, luculenter demonstraturi sumus.

IV. Prima *Becani* conclusio: *sacerdotes V. T. jure Divino tenebantur ad aliquam continentiam ab usu matrimonii, præsertim pro illis diebus, quibus DEO in templo vel tabernaculo ministrabant*: partim ambigua, partim dubia est, partim nihil consequentiæ habet. Ambiguè dicitur, sacerdotes V. T. obligatos Divinâ lege ad alicujus saltem temporis continentiam fuisse. Id enim si de lege DEI immutabili atque in N. etiam T. obligante intelligatur, falsum est, nec ullo argumento doceri potest. Si de lege Levitica seu Ecclesiastica, aded non sequitur, N. quoque T. sacerdotes ad eandem continentiam obstringi, ut contrarium rectè inferatur: ergo ad illam continentiam non tenentur, quemadmodum nec ad sacrificandas DEO vaccas obligantur, ad quas mactandas in V. T. jure Divino obligabantur. Vel si sequitur, quod tamen non sequitur: in V. T. obrulerunt vaccas; ergo in N. T. aliud in genere sacrificium offerre debent: tum & eodem modo, nec quidquam aliud sequetur: in V. T. tenebantur ad continentiam ab aliquo actu matrimonii; ergo in N. T. ad aliquam in genere continentiam, id est, castitatem tenentur. Quod nos non negamus.

V. Deinde non potest ullo indubitato argumento doceri, sacerdotes V. T. obligatos fuisse, tempore functionis suæ ab uxorum usu abstinere. Nec enim allata à *Becano* argumenta sive disertè sive consequenter hoc immotè demonstrant. Illud quidem ocularis inspectio docet. Hoc verò inde patet, quia Exod. XIX. singularis prorsus & extraordinarius actus describitur, à quo ad functionem ordinariam non rectè colligitur. Sicut non idèd, quia aliquando Moses solvere de pedibus calcæamenta & ita ad locum sanctum accedere debuit, omnibus hoc sacerdotibus ordinario officii sui tempore faciendum fuit. Immò summus Pontifex bis quotidie offerebat, Exod. XXIX, 38. Et tamen generabat liberos, non disistente *Becano*. Nec certum est, utrum I. Sam. XXI. de abstinentiâ à licito an ab illicito, vel mulierum vel uxorum usu Achimelech loquatur. Denique si idèd continentia sacerdotibus, tanquam sanctificatio quædam à re immunda, necessaria fuit, quia tempore vicis suæ non licebat

40.
44.
43.
20.
27.
28.
30.

licebat uxores in atrium templi introducere, tum & abſtinentia à propriis ædibus, tanquam ſanctificatio quædam à re impura, ob eandem cauſam neceſſaria fuerit, neceſſe eſt. Quod quam ridiculum ſit, nemo non animadvertit.

VI. Denique ſi totum id, quod incertum eſt, concedatur, tam non ſequitur: ſacerdotes V. T. tempore functionis ſuæ ab uxoribus abſtinebant; ergo ſacerdotes N. T. ſemper ab uxoribus abſtinere debent: quam non ſequitur: ſacerdotes V. T. tempore vicis ſuæ relinquebant domos ſuas; ergo ſacerdotes N. T. nullas unquam debent inhabitare domos. Item; ſacerdotes V. T. tempore functionis ſuæ lavabant veſtimenta ſua; ergo ſacerdotes N. T. ſingulis diebus & horis debent lavare veſtes ſuas. Itemque: ſacerdotes V. T. quoties offerebant, jejunabant; ergo ſacerdotes N. T. nihil quicquam unquam edere debent.

VII. Secunda conclusio: *Apoſtoli ſervarunt perpetuam continentiam, non quidem ex præcepto Divino, ſed partim ex conſilio Chriſti, partim ſua ſpontè ac propoſito*; partim incerta eſt, partim conſequentiâ caret. Incerta eſt, quia ex allegatâ à *Becano* ratione non ſequitur, nec alio etiam argumento probari poteſt. Si enim Apoſtoli idèd uxores dimiſerunt, atque in calibatu vixerunt, quia profitentur: *nos omnia reliquimus*, quod ipſe Chriſtus de domo, de fratribus, de ſororibus, de patre, de matre, de uxore interpretatur, tunc ſequitur, animam quoque reliquiſſe, adeoque ſemet occidiſſe. Inter ea enim, quæ relinquenda propter Evangelium eſſe pronunciat Chriſtus, etiam *anima* eſt. Luc. XIV, 26. Nimirum alibi ſenſum effati ſui, quod comparatè id intelligi velit, clariffimis verbis inſinuat: *Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non eſt me dignus.* Matth. X, 37. Nec aliter ipſos Apoſtolos intellexiſſe hiſtoria & Evangelica & Eccleſiaſtica teſtis eſt. Nam & Matthæus *in ades ſuas* Chriſtum recepit. Marc. IX, 10. Et Johannes matrem Domini *in propria ſua*. Joh. XIX, 27. Itaque nec domum, nec omnia ſua ſimpliciter reliquerunt. Quemadmodum nec Jacobus fratrem ſuum deſeruit, nec Petrus amicum ſuum, aut Paulus penulam in Apoſtolatu abjecit. Petrus verò *Eusebio* atque *Clemente Alex.* teſtibus, uxorem ſuam adèd non reliquit, ut ad ſupplicium conſolandi gratiâ eandem fuerit comitatus. Cæterum Matthæi XIX, 10. ſ. conſilium potius quam præceptum dare Chriſtum, cum verba: *Qui poteſt capere, capiat*, aut: *Qui legit, intelligat*, incertum eſt.

VIII. Jam verò pone, conſilium dediſſe Apoſtolis Chriſtum, ut voluntarium calibatuum conjugio præferrent, quo expeditius atque commodius

modius munus prædicandi Evangelii in universo orbe obirent ; pone Apostolos huic consilio suapte sponte morem gessisse, Paulumque optasse, ut & alii eo tempore Ecclesiarum ministri, quotidianis persecutionibus obnoxii, istam vivendi rationem, si fieri posset, eligerent : nihil aliud sequitur, quam in simili casu & hodie id faciendum esse. Quis enim non optet, si id fieri posset, vel si omnes id verbum caperent, omnes Ecclesiarum Lutheranarum cis Rhenum pastores, hodie vel cælibes esse, vel si sint, tales manere, ut, si aliorum abire jubeantur, nullâ uxorum liberorumque sarcinâ onusti liberè possent migrare ? Ex quo vero ultro sequitur, extra casum illum neque ejusmodi consilium Ecclesiæ ministris dedisse Christum, nec tale quid iisdem hodie faciendum esse.

IX. Tertia conclusio : *Apostoli & suaserunt & statuerunt, ut alii deinceps Ecclesiæ ministri servarent continentiam*, infirmis nititur fulcris, nec vim ulterioris consequentiæ ullam habet. Vide enim consequentiarum monstra, etiam pueris ridenda ! *Episcopum oportet esse continentem*, id est, *abstinens ab uxoribus*, ut D. Hieronymus rectè interpretatur. Illud : *id est*, per aliud : *id est*, solvitur : Episcopum oportet esse continentem, id est, abstinens à meretricibus & concubinis, ut D. Chrysostomus rectè interpretatur. Porro : *Nemo DEO militans implicat se negotiis secularibus, adeoque nec uxoribus*. Cur non additur : adeoque nec familiarum curæ, adeoque nec provinciarum regimini ? Et quod omnibus Christianis, fatente Bellarmino, injungit Apostolus, id solos clericos obligare non potest. Item : *Abstinendum est ab uxore, quoties orandum est : sacerdoti autem perpetuò est orandum*. Quidni & eodem modo argumenteris : abstinendum est à cibo potuque, quoties orandum est, sacerdoti autem perpetuò est orandum ? Utrumque enim habet Apostolus. Aut : abstinendum est ab uxore & jejunandum, quoties oramus : omnibus autem Christianis, non solis sacerdotibus, indefinenter est orandum. De canonibus vero Apostolorum, in quibus aliquid etiam præsidii ponit Becanus, ita Isidorus : *Canones, qui dicuntur Apostolorum, nec ipsa sedes Apostolica recepit, nec sancti patres illis assensum præbuerunt*. Quare & Apocryphis à Gelasio atque Gratiano accensentur.

X. Quod si concesseris, suasisse atque statuisse Apostolos, ut alii deinceps Ecclesiæ ministri servarent continentiam, primâ præcipuè gravissimarum persecutionum ætate, atque eo tempore, quo *Sacramenta contractant & in ministerio occupati sunt sacerdotes*, (in quo casu ad Apostolicum atque antiquitatis morem, his ipsis utens verbis, provocat Concilium Carthaginense secundum) non tamen sequitur, vel universaliter omni-

bus

bus hunc morem vel omni tempore observandum commendasse; cum aliquot à Christi nativitate seculis subinde Ecclesiæ Doctores, & doctrinâ & meritis clari, qui in conjugio nemine reprehendente vixerunt, extiterint, eoque Ecclesia censuerit, nullâ se Apostolicâ lege ad cælibatum, (cujus violatio hodie ob solam Ecclesiasticam legem capitalis est) teneri.

XI. Quarta conclusio: *Continentia, quam Apostoli ministris Ecclesiæ præscripserunt, statim in Ecclesiâ servata est, ac postea etiam lege Ecclesiastica, non semel, sed sæpius præscripta*, partim ambiguitate decipit, partim consequentia destituitur. Ut enim absurdum est, Apostolos cælibatum ministris non nude suasisse, nec etiam lege mandasse, & tamen præscripsisse: ita simili ambiguitate laborat, cum asserit *Becanus*, continentiam in Ecclesiâ statim servatam & postea sæpius præscriptam esse. Quâ Apostoli primis Christianorum ministris, ob quotidianarum persecutionum atrocitatem nullibi securis, optimo consilio cælibatum & continentiam suaferunt, eatenus etiam in primâ Ecclesiâ servata illa fuit. Non fuit servata tanquam virtus, voluntati & sanctitati Divinæ, præ conjugio, præcipue in ministerio Ecclesiastico, conveniens. Id enim quo indicio probabunt Pontificii? Quod tamen maximè probandum illis est, si quidquam contra nos obtinere cupiunt. Præterea servata est continentia in primævâ Ecclesiâ à plurimis Ecclesiæ ministris ex libera voluntate, eo præcipuè tempore, quo functionem sacram obibant. Non servata fuit ab æquè plurimis, ex eadem libertate, citra omnem Ecclesiæ reprehensionem, eo inprimis tempore, quo ab officio sacro vacabant. Denique post aliquot à nato Christo secula continentia præscripta fuit Ecclesiæ ministris lege Ecclesiastica particulari, primo quidem *in ministerio positus*, ut verba Elibertini Concilii habent, & *quando sacramenta contrectabant*, ut Concilium Carthaginense secundum loquitur, deinde etiam extra functionem constitutis, ut à Siricio & Innocentio Papis, hominibus unis, nec nisi uni Ecclesiæ præpositis, & sequiori ætate ab integris Synodis, factum est, ita tamen, ut illi non tam præcipere quam suadere multis visi sint, quod partim verba ipsa suadendi atque exhortandi innuunt, partim exempla virorum sanctorum, qui eo ipso tempore in conjugio vixerunt, comprobant. Non fuit præscripta ab universali Ecclesia, cum Græci eandem nunquam receperint, neque lege, ut hodie, piaculari obsequio servanda.

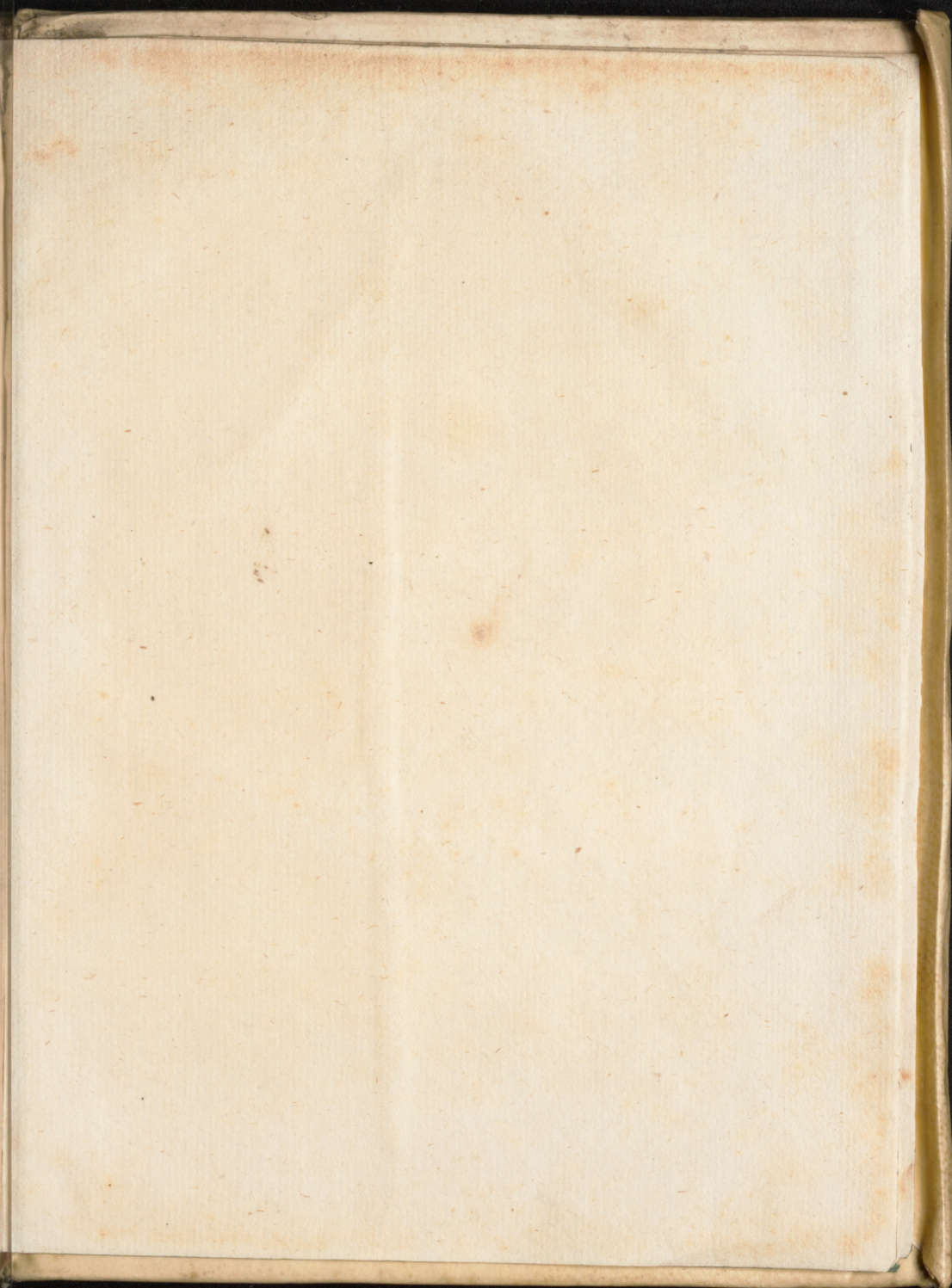
XII. Jam quod consequentiæ monstrum est: plurimi in primitiva Ecclesia liberè, ob rationes tum cum primis hoc institutum suadentes, continen-

continentiam servarunt, plurimi etiam legi Ecclesiasticæ, continentiam, (recte, a
secus, adhuc sub iudice lis est) vel commendanti vel præcipienti, obsecuti sunt :
ergo hodie omnes Ecclesiæ ministri, ex inviolabili necessitate, continentiam, tan-
quam virtutem, ipsorum statui convenientem, & ut *Becanus* loquitur, *meritoriam*
servare debent? Quin potius cum *Aenea Sylvio*, postea Pontifice, in contrarium
argumenteris: *Sacerdotibus magnâ ratione ademptum est conjugium, sed majori re-
stinendum.*

XIII. Denique quinta & ultima conclusio: *Lex continentia seu calibatus, semper viguit in Ecclesiâ Occidentali, (nisi quod in quibusdam locis particularibus aliquantulum fuerit neglecta) at in Orientali non item, Lutheranae Ecclesiæ doctrinam confirmat potius, quam destruit. Quæ enim lex non viguit in universâ Ecclesiâ, ea particularis est, ea non est sanctio Apostolica, quippe quæ ad omnes Ecclesias pertinet, ea non obligat Lutheranam Ecclesiam, quippe quæ perinde sui juris est, ac Ecclesia Italica, Gallica vel Hispanica, nec ab ullâ aliâ Ecclesiâ dependet. Præterea quæcunque lex ante quartum seculum in Ecclesia lata non est, ea non semper viguit in Ecclesiâ, etiam Occidentali. At secundum *Becanum* ante Elibertinum Concilium lex calibatus in Ecclesiâ lata non est. Quamquam enim ab Apostolis partim suam esse dicat continentiam, partim præscriptam, non tamen audeat dicere, lege præceptam. Si enim lege præcepta fuisset sacerdotibus continentia, non potuissent, qui legem illam tum violaverant, in ministerio tolerari, quemadmodum hodie non tolerantur, qui minoris auctoritatis legem, nempe Pontificiam, ducendo uxores, transgrediuntur. Græcos verò ante Trullanum Concilium cœpisse differre ab Occidentalibus Ecclesiis, hoc est, matrimonii liberam reliquisse sacerdotibus potestatem, Canon XIII. apertè prodit, qui sic habet: *Quoniam Romana Ecclesia pro canone traditum esse novimus, ut promovendi ad Diaconatum vel Presbyteratum, profiteantur, se non amplius suis uxoribus conjungendos, nos antiquum canonem Apostolica perfectionis ordinisque servantes, (Ecce CCXXVII, Episcopi, cum Imperatore Justiniano, ipsoque Romano Episcopo, qui subscripsit, Romanum calibatus morem novitatis arguunt, & in conjugio sacerdotibus permittendo ad Apostolicam perfectionem provocant!) hominum, qui sunt in sacris, legitima conjugia deinceps quoque firma & stabilia esse volumus, nequaquam eorum cum uxoribus conjunctionem dissolventes, vel eos, mutuâ tempore convenienti consuetudine privantes. Quamobrem si quis dignus inventus fuerit, qui hypodiaconus, vel Diaconus, vel presbyter ordinetur, is ad talem gradum assumi nequaquam prohibeatur, si cum legitimâ uxore cohabitet. Sed neque ordinationis tempore ab eo postuletur, ut profiteatur, se legitimâ uxore abstenturum. Neque ex eo à DEO constitutas & suâ presentia benedictas nuptias injuriâ afficere cogamur, Evangelica voce exclamante: *Qua DEVS conjungit, homo non separet. Et Apostolo docente: honorabiles nuptias & thorum immaculatum.* Tandem in eos, qui Romanum morem præferunt, pœnam constituit.**

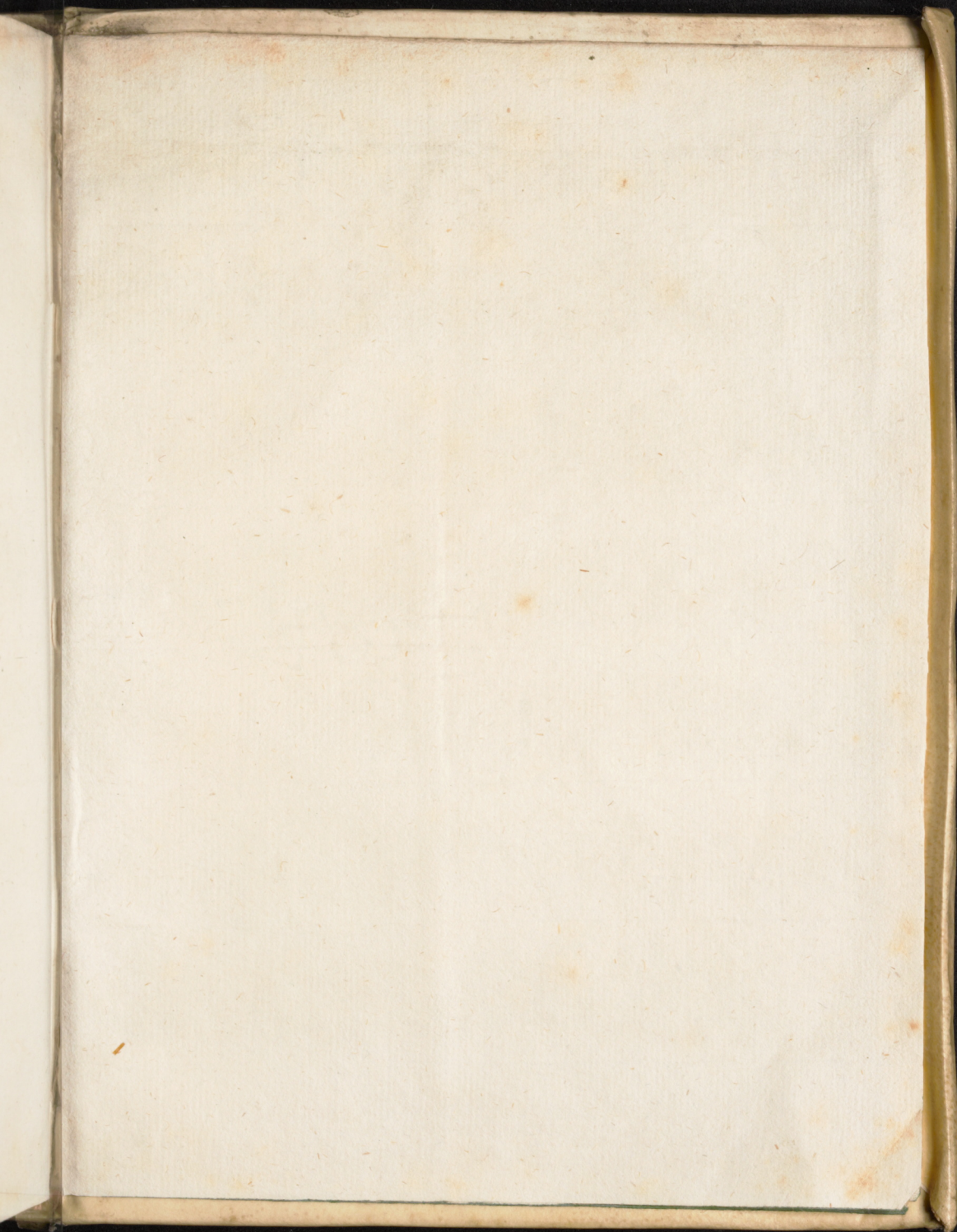
XIV. Concludimus itaque: Quicquid neque Divinâ, neque Apostolicâ lege prohibitum, è contra à DEO atque Apostolis omni hominum generi concessum, ab Ecclesiis verò particularibus sacerdotibus suis, quanquam reclamantibus ex justissimâ causâ cordatioribus, vetitum fuit, id utique ministris Lutheranae Ecclesiæ liberum relinqui, & ad hanc libertatem etiam aliarum Ecclesiarum leges, quæ matrimonium prohibent, reformari debent. Atqui conjugium sacerdotum. Ergo.

Tantum.

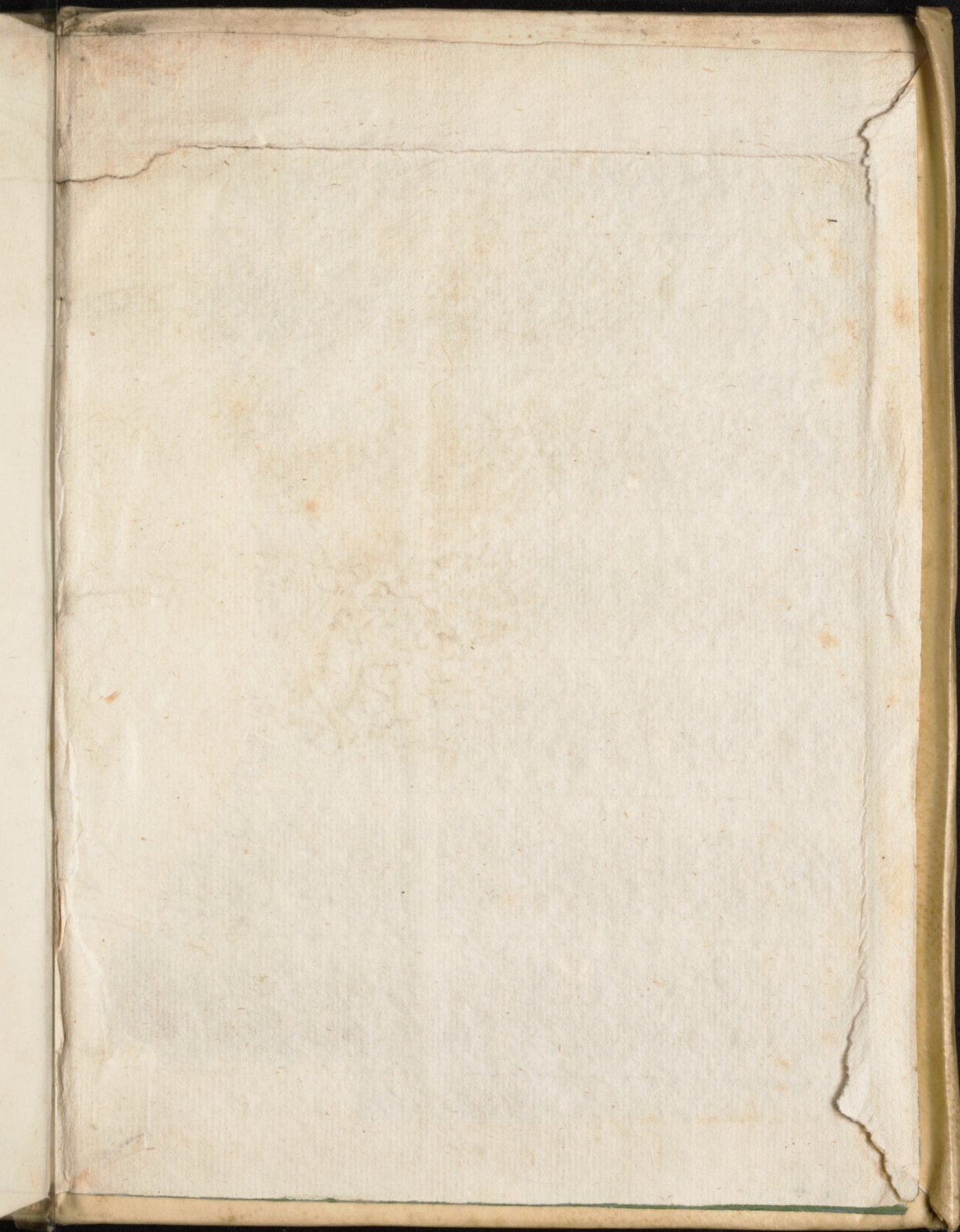

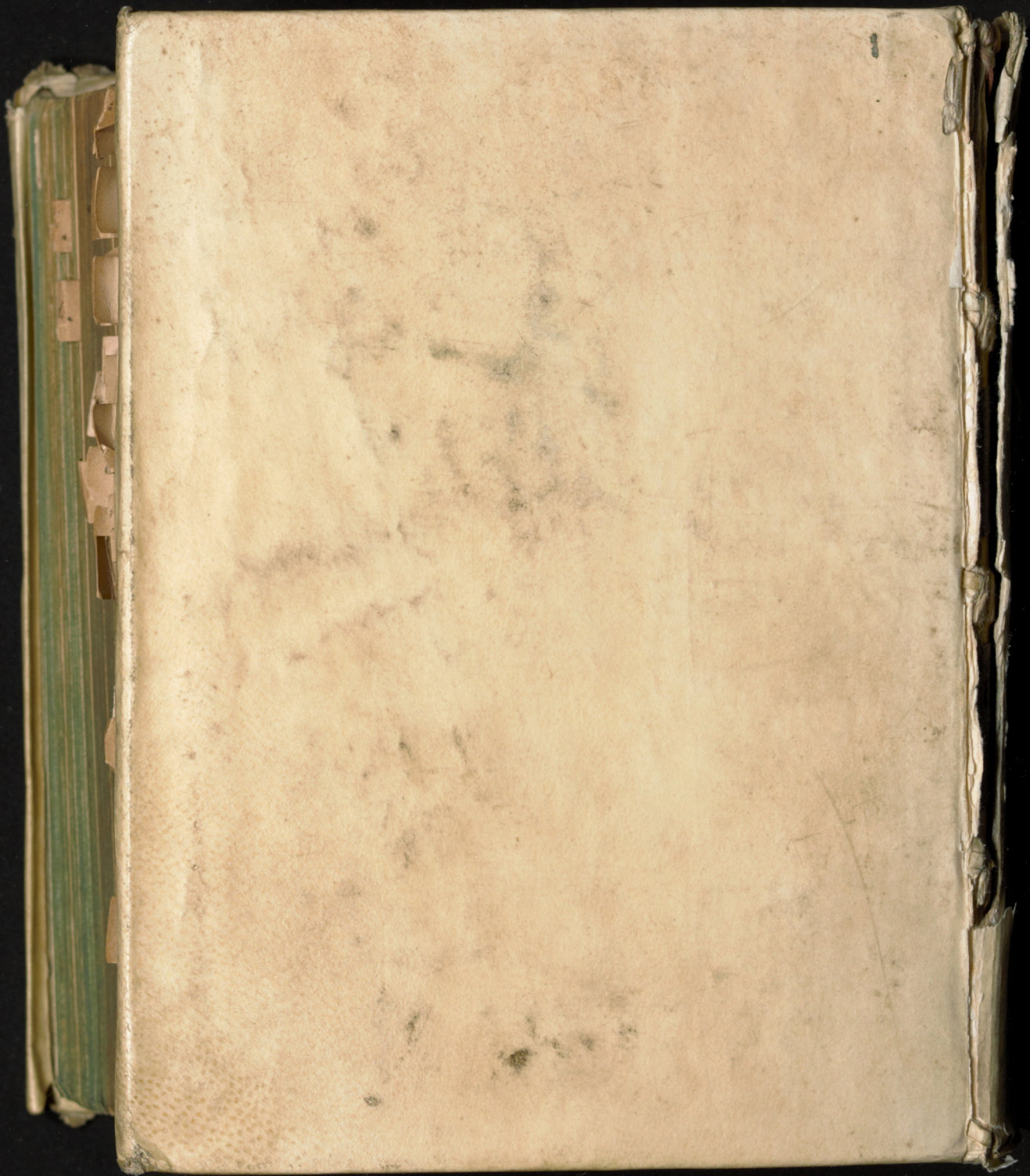

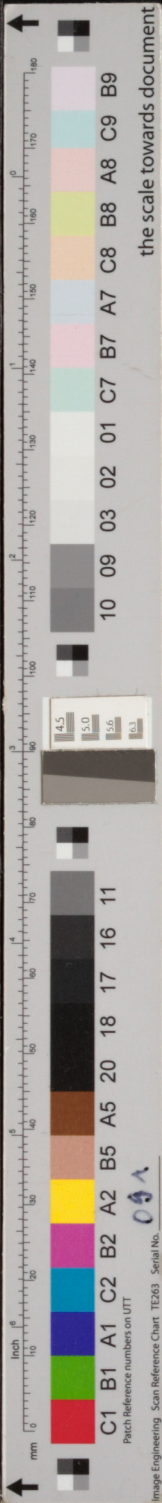

JUSTIFICATIONE.

57

iaistico vel Pontifici competat jus remittendi
poteſtativum? A. utrumque contra Pontifici-
onis *materia*, vel id quod nobis donatur in *De Materia.*
quo Juſti denominamur, ſit ipſa Juſtitia
tributum Dei eſſentiale? N. contra *Oſiandrum.*
Juſtificationis *materia*, adeoque juſtificet in
ſoluto & ratione ſui ipſius, ut ipſe credendi
to juſtitiae; non quidem quodd talis ſit in ſe,
culis talis cenſeatur per acceptilationem: An
juſtificationis *inſtrumentalis*, cui tribuatur hic
tùm *organico, relativo & objectivo*, quatenùs
prehendit & applicat ſubjecto? N. prius:
ocin. & Remonſtrantes.
s juſtificet tùm *diſpoſitivè & meritorie*; tùm *ma-*
tivè ut juſtitia inchoata? N. contra Pontifici.
materia Juſtificationis ſit Obedientia novae vitæ,
juſtitia per gratuitam acceptilationem à Deo
ontra *Socin. Anabapt. Remonſtr. Coincidit*: An
a Deo conſiſtimus, in imitatione Chriſti ſita
angelian.

ti Satisfactio & Obedientia, quâ Juſtitiae
is juri noſtro loco ſatisfecit, ſit cauſa materia-
An verò Beneficium hoc, tùm Remiſſionis
donationis vitæ aeternae, nobis contingat ex
ericordiâ & gratiâ, citra ſatisfactionem? A.
contra *Socinian.*

tiſſactio Chriſti *penalis*, quâ, pro peccatis no-
atione, comminationi illius ſatisfecit, ſit Ju-
æ *materia*, ſive perfecta noſtra ad ſalutem ju-
tiſſactio ipſius *obedientialis*, quâ, tùm in reli-
paſſione ſuâ, Legis mandata perfectiſſimè
te omni Legis rigori noſtro loco ſatisfecit, ſit
re quidem, ſed *naturâ* tamen, ab alterâ diſtin-
æ Juſtificationis noſtræ? *Aut*, an hæc Obe-
ocant, *activa* ſit iſtius Beneficii cauſa tantùm

H